

Kael Merrie

Bart en Clyde waren te laat. Ze liepen door de hoofdstraat naar huis, terwijl de schemer viel.

“Kom, Bart, schiet op. We zijn al te laat. Straks worden mijn ouders boos.”

Clyde rende voor hem weg en even later waren ze bij het huis van Kael Merrie. Clyde stopte en bleef bij het hek staan. Het huis was overigens meer een ruïne. De brand, die dertig jaar eerder had gewoed, had het hele huis geblakerd. De ramen waren eruit gesprongen en een gedeelte van het dak was weg, maar voor de rest stond het nog overeind. Aangezien Kael Merrie geen familie had, stond het er nog steeds zoals de brandweer het achtergelaten had.

“Jezus, slomo. Ik sta hier al een jaar te wachten,” zei Clyde, terwijl hij breed grijnsde.

“Waarom sta je nou hier te wachten.”

“Je bent toch niet bang, hè.”

“Nou, vrolijk word ik er ook niet van.”

“Ach joh, dat wijf is verbrand met haar rothuis.”

“Ja, ik weet hoe het gegaan is. Jouw vader en mijn vader gingen met die jongen van opa Rob dat mens pesten. Zij krijsen en toen renden onze vaders hard weg, maar die jongen wilde dat wijf nog onder de stront zien zitten. Hij bleef staan en toen heeft ze hem gegrepen.”

“Ja, hij rende nog weg, maar zij heeft hem gegrepen. De politie heeft gezocht. Ze konden niks vinden en toen heeft zijn pa dat huis in brand gestoken.”

“Die is later verongelukt, weet je. Weird, hè?”

Ze wilden net doorlopen, toen Clyde stopte.

“Hé, ik zie licht.”

“Loop niet te fukken, man.”

“Nee, kijk dan.”

Bart keek naar het huis en er was inderdaad licht binnen. Hij wilde meteen weggaan. Ze moesten hier helemaal niet zijn. Niemand moest hier zijn.

“Wedden dat jij niet naar dat huis durft te gaan,” zei Clyde uitdagend.

Bart keek even naar het huis en er liep een rilling over zijn rug.

“Ik heb helemaal geen zin om te wedden.”

“Je durft gewoon niet. Geeft niet. Ik ging er al vanuit.”

“Ach, je durft zelf niet.”

“Jij weet dat dat niet waar is. Weet je nog bij boer Ben. Ik ben toen in zijn badkamer geweest. Weet je nog? Om een foto van Jenny te maken.”

Dat wist Bart nog. Clyde durfde inderdaad alles.

“Dus. Durf je of niet. Niet, zeker.”

Clyde liep al verder. Bart bleef vertwijfeld staan en zag dat Clyde niet wachtte.

“Clyde, eikel.”

Bart wilde niet dat Clyde hem een bangerik vond. Hij liep voorzichtig naar het huis, maar Clyde had hem niet gehoord en liep door.

Stilletjes baande Bart zich een weg naar het huis. Hij sloop naar een raam en ging er ingedoken naast zitten. Hij verzamelde eerst wat moed. Toen stond hij in één keer op.

Door het gat, waar een raam had gezeten, was de enige kamer van het huis helemaal te zien. Midden in de kamer stond een grote metalen driepoot, waaraan een ketting vastzat, waar een ketel aan hing.

Onder de ketel brandde een vuurtje. Bij de ketel stond een forse vrouw. Ze roerde in de ketel.

De vrouw bewoog om de ketel heen en kwam toen goed in het licht te staan. Bart hapte luid naar adem door wat hij zag. De vrouw had gruwelijke littekens. Haar hele gezicht was verbrand geweest.

Ze had geen oogleden meer en ook haar neus was half vergaan.

Bart vloekte inwendig om het geluid dat hij had gemaakt. Straks hoorde ze hem nog.

Maar het was te laat. Plotseling stond de vrouw bij het raam. Ze keek recht in de ogen van Bart. Even bevroor hij in zijn bewegingen. Hij staaarde in de vreselijke ogen van de heks. Ze pakte zijn kin vast en liet pus en stukjes huid achter.

“Bang je bang, Bart? Ik hou van bang. Ren maar weg, Bart,” kraste ze. Toen liet ze los en rende hij dwars door de brandnetels en bramenstruiken naar huis.

Bart kwam helemaal buiten adem thuis aan. Verbaasd deed Lucas, zijn vader, open. Bart was lijkkbleek en zat onder de schrammen.

“Jezus man, kom binnen. Het lijkt alsof je een spook heb gezien.”

Binnen liet Bart zich op een keukenstoel vallen. Blazend rende de kater Tijger naar een andere stoel.

Zijn moeder, Julia, kwam snel aanlopen.

“Wat is er aan de hand?” vroeg ze.

Lucas haalde zijn schouders op. “Ik weet het niet, maar Bart is helemaal overstuur.”

“Bart, wat is er?”

Bart haalde een aantal keer diep adem.

“Kael Merrie is terug,” gooide hij er in één keer uit.

“Dat kan niet,” zei Lucas resoluut. “Kael Merrie is dood.”

Julia keek Lucas even streng aan.

“Wat heb jij gezien?” vroeg ze toen.

Bart kwam enigszins tot rust.

“Er was een oude vrouw in het huis.” Hij stopte even. “We zagen haar staan, Clyde en ik. Ze moet ons gehoord hebben, want ze stond in één keer voor ons. Ze was doodeng. Verbrand. Ze had geen neus en oogleden meer. Ze wist mijn naam!” Hij haalde even hijgend adem. “Ze zei dat ik moest rennen en dat deed ik.”

Lucas vroeg niks meer. Hij liep hij naar de voordeur.

“Wat ga je doen?” vroeg Bart angstig.

“Ik ga kijken of ze daar is.”

“Nee, niet doen!” riep Bart nog.

“Komt wel goed, lieverd,” probeerde Julia hem gerust te stellen.

Hij stond op en liep naar het keukenraam. Hij keek hoe Lucas wegreed en bleef toen staan mijmeren.

Julia kwam naast hem staan. Zo stonden ze even, totdat Julia van schrik zijn arm vastgreep.

“Is dat haar?” vroeg ze, terwijl ze naar een vrouw, die nog net in het licht van de staartlantaarn stond.

Ze was net genoeg zichtbaar om te laten zien dat zij misvormd was.

Bart durfde niets te zeggen. Hij stamelde. Julia keek hem aan. Zo kende zij hem niet. Toen ze terug keek was de vrouw spoorloos verdwenen.

Julia liep naar buiten. Ze zou wel even kijken. Bart probeerde haar tegen te houden, Julia was resoluut. Het was vast gewoon een vrouw, die er door de lichtval slecht uitzag. Bart bleef achter bevend als een rietje.

“Ben je bang, Bart? Ik hou van bang. Ik leef van bang,” hoorde Bart in zijn oor fluisteren. Hij schreeuwde het uit en draaide om zijn as. Er was niemand. Julia kwam binnen rennen.

“Wat?!” schreeuwde ze vragend, terwijl ze wild in het rond keek.

“Ze was binnen. Ze was hier,” stamelde Bart met een gesmoorde stem. De tranen stonden in zijn ogen.

Hij was zo aangeslagen dat Julia meteen Lucas belde. Ze pakte een mes en bleef ermee in de aanslag staan wachten.

Lucas kwam een paar minuten later aan racen. Hij zette nog net zijn auto stil voordat hij uitstapte. Hij doorzocht het huis. Hij doorzocht de omgeving, maar er was niemand.

Toen hij gerust gesteld was belde hij de ouders van Clyde.

“Tom, Lucas hier. Is Clyde gewoon thuis gekomen. Ja? Bart is aangevallen door een vrouw. Bij het huis van Kale Merrie. Ja, ik weet dat die dood is. Kan Bart morgen bij jullie blijven? Wij moeten werken. Ok, mooi. Spreek je morgen.”

Lucas deed die avond aangifte bij de politie. Hij wilde niet dezelfde fout maken als de vorige keer en Kael of wie het dan ook was verder provoceren.

De volgende dag bracht Julia Bart naar Clyde en ging naar werk. Ze werkte halve dagen in de buurtbibliotheek. Als ze dan thuis kwam verwende ze haar katjes altijd.

“Kom kom!” Julia riep haar drie katten voor het eten. Tijger, Troela en Tutje kwamen aanrennen zoals altijd. Ze zette de bakjes neer. Troela hapte naar Julia’s hand.

‘s Middags kwamen Lucas en Julia Bart niet ophalen. Tom ging hem daarom wel even brengen. Clyde moest sporten en kon dus niet mee. Bij het huis aangekomen leek alles in orde. Bart stapte uit en keek nog even om toen hij bij de deur was. Hij zwaaide en Tom reed weg. Alles leek in orde.

Bart deed de deur open en het was helemaal stil in huis. Dat was vreemd. Het was nooit helemaal stil in huis.

“Mam! Paps!”

Niemand reageerde. Bart hoorde ook de katten niet. Meestal kwam er wel eentje aanlopen. Maar ook dat niet. Koude angst kroop langzaam maar zeker Bart zijn rug op. De haartjes op zijn armen gingen overeind staan.

“Mam! Paps!” riep hij nog een keer, zijn stem krachteloos. Behoedzaam liep hij naar de woonkamer. Schichtig keek hij om de hoek van de deur en probeerde ondertussen te luisteren of hij iemand hoorde. Zijn hart bonkte zo hard in zijn oren, dat hij eigenlijk alleen dat maar hoorde.

Toen hij zeker wist dat er niemand in de woonkamer was, liep hij naar de trap.

“Mam! Paps! Zijn jullie boven?”

Pas toen dacht hij aan zijn telefoon.

“Jezus, wat dom.”

Hij pakte zijn telefoon en belde zijn moeder. Meteen hoorde hij een telefoon overgaan in de keuken. Hij haalde opgelucht adem. Zijn moeder was thuis. Hij liep gehaast de keuken in. De keuken had een kookeiland. Daarom zag Bart zijn vader niet meteen liggen, maar na drie stappen wel zijn moeder. Bart raakte totaal overstuur en viel flauw.

Toen hij even later bij was gekomen en weer het gruwelijke tafereel zag kotste hij zijn maag leeg. Hij bleef overgeven, totdat alleen nog maar gal overgaf.

Toen hoorde hij van net buiten de keuken.

“Ben je bang, Bart? Ik hou van bang?”

Bart krijste het uit en plaste van schrik in zijn broek. Hij barste in huilen uit en zat minuten lang onbedaarlijk te huilen. Kael kwam aanlopen en streek met haar hand over zijn hoofd. Toen liet ze hem alleen.

Uren later kon Bart lang genoeg zijn emoties onder controle houden om de politie te bellen. De politie arriveerde binnen twee minuten. Ze braken de deur in, omdat Bart niet snel genoeg op kon staan. Hij

werd meegenomen en kwam onder de hoede van een psycholoog. Er werd met hem gesproken en hij kreeg wat om te slapen. De dag daarna verliep eveneens in een soort roes. Er werd weer met hem gepraat. Hij kreeg wat eten. Hij werd onderzocht door een dokter. Hij werd gesproken door een politieagent. Uiteindelijk kwam men tot de conclusie, dat ze weinig aan hem hadden. Hij had dan ook niets zinnigs gezegd. Hij werd bij een crisisopvang onder gebracht. Daar werd hij bezocht door Clyde. Daar knapte Bart van op. De dag daarna kwam Clyde nog een keer. Toen had Bart zijn plan getrokken. Clyde zou gaan hem gaan helpen. Helpen wraak te nemen op Kael. Bart zou haar vreselijk laten sterven. Het liep alleen niet zoals gepland.

Die avond sloop Bart de crisisopvang uit. Hij nam twee jerrycans benzine van zijn huis mee en een fles drank. Hij nam ook een bijl en een riek mee. Hij had meer mee willen nemen, maar kon dit al nauwelijks dragen.

Bart ging naar het huis van Kael Merrie. Heel stilletjes zette hij de riek klaar en legde de bijl op een handige plek. Hij maakte een molotovcocktail en opende de jerrycan. Hij wachtte een beetje ongeduldig totdat het licht uitging. Ondertussen trilde hij van de spanning. Hij was heel bang en vol bloedlust. Hij wilde Kael vreselijk laten sterven zoals zijn ouders vreselijk gestorven waren. Toen het licht uit was sloop Bart rond het huis en leegde de jerrycan.

Hij had om tien uur 's avonds afgesproken met Clyde. Clyde was die middag bij hem geweest om hem te troosten en Bart had hem met tranen in de ogen gesmeekt, geëist dat hij zou helpen. Bart had alleen niet gezegd wat het plan precies was. Clyde wist dat Bart brand wilde stichten. Hij wilde daarom eerst niet. Bart had nog meer gesmeekt en toen beloofd dat Kael makkelijk zou kunnen ontsnappen. Toen Bart hem voor bangerik had uitgemaakt en had gezegd dat hij hem aan zijn lot had overgelaten, ging Clyde tegen beter weten in akkoord. Clyde voelde zich schuldig en leefde erg met Bart mee.

Bart ging hem halen. Clyde wilde nog één keer proberen om Bart op andere gedachten te brengen.

“Bart, ik vind het eigenlijk geen goed idee.”

“Ach man, jouw is niks overkomen. Anders zou je wel anders piepen. Je hebt gezworen te helpen. We gaan haar alleen maar verjagen.”

Bart stem trilde van ingehouden woede.

Clyde wachtte zoals afgesproken op een paar meter voor het huisje totdat Bart het teken had gegeven.

Toen schreeuwde hij: “Kael Merrie, onderga je lot!”

Hij wachtte totdat er een kaars werd aangestoken.

“Kael Merrie, ik ben niet bang voor je. Kom me maar halen!”

Een silhouet verscheen bij het raam.

“Dat weet ik, Clyde. Ga maar gauw,” zei Kael rustig.

Dat klonk volkomen logisch voor Clyde. Hij wilde zich omdraaien om te vertrekken toen hij een brandend fles aan zag komen vliegen. De fles spatte uit elkaar en het hele huis stond in één keer in brand. De explosie wierp Clyde omver.

Kael krijste van de pijn. Ze stond geheel in brand. Even was ze panisch op zoek naar en uitgang, maar toen vond ze de weg naar de achterdeur. Met volle vaart rende Kael de deur uit.

Op dat moment ramde Bart de riek recht in haar romp. “Sterf!” riep Bart bevend van angst en van de bevredigde bloedlust. Ze krijste nog een keer en viel voorover over de riek heen. Hij ging vlak bij haar staan kijken hoe ze brandend leeg bloedde. Hij hoorde de stem van Clyde.

“Klootzak! Wat heb je gedaan! Ik had wel dood kunnen zijn.”

Bart keek om. Op dat moment sprong Kael overeind en stortte zich op hem.

“Ben je bang Bart. Ik hou van bang.” Bart krijste van pure doodsangst. “Ik leef van angst, euh.” Kael maakte een spastisch beweging toen Clyde haar hoofd insloeg met de bijl. Stukje hersenen regende op de krijsende jongen. Ze zakte in elkaar en bleef nog steeds brandend op Bart liggen. Zijn kleren vatte nu ook vlam. Hij gilte. Hij krijste. Snel werd hij onder het brandend lijk vandaan gesleurd mee naar de vijver, waar Kael haar vlammen ooit in had gedooft.

Vele maanden later was Bart zo veel hersteld als hij ooit herstellen zou. Hij meed elke spiegel. Hij wilde niet herinnerd worden aan die vreselijke dagen. Clyde had hij na een paar weken minder en minder zien langskomen. Clyde kon het niet verkroppen dat Bart zo tegen hem gelogen had. En dat hij moeten doen, wat hij gedaan had. Clyde kreeg last van depressies en zou uiteindelijk zelfmoord plegen.

Bart niet. Bart probeerde nog wat van zijn leven te maken.

Nog een aantal maanden later was hij zo veel gemeden en kon hij zo weinig maken van zijn leven dat hij terugkeerde naar het huisje van Kael Merrie. Het huis had weinig geleden onder de tweede brand. Hij verkende het huisje en voelde zich thuis. In het huisje hing een spiegel, heel raar. Bart ging voor de spiegel staan en keek erin. Hij zag zichzelf. Hij zag Kael. Hij grijnsde zijn verbrande grijns.

“Ben je bang Bart? Ik hou van bang. Ik leef van bang!”